

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

Συνδρομή ετησίαι: Έν' Ελλάδι φρ. 8. εν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.—Ἐκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφίον Κο-
ρίννης, ἐν τῷ τυπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ τῶν περιοδικῶν ἀπορῶσαι ἐπιστελεῖται διευθυνόνται πρὸς τὸν ἑκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΑΣΥΓΚΥΤΩΝ ΣΥΓΚΥΣΙΣ.

Ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαῖα καθήκοντα παντὸς ἀνθρώπου, συναισθανομένου τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ἀξίαν, εἶναι νὰ καταγεῖνη πολὺ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ διάκρισιν πολλῶν *δυσάδων* ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα, ἀνὰ δύο ἐπιπολαίως ἐξεταζόμενα, φαίνονται ταυτὰ ἢ ὅμοια τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο, βαθύτερον ὅμως ἐρευνώμενα, ἀποδεικνύονται, ὅτι τόσον ἀπέχουν τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ δέ, ὥστε νὰ ἦναι ἀντίθετα καὶ κάποτε καὶ ἐναντία καὶ ὅλως ἀσυμβίβαστα μεταξὺ τῶν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις εἶναι αἱ εἰς τὸν νοῦν μας εἰκόνας τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἢ τῶν ἀπὸ τὰ ἐξω συλλαμβανομένων ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας ἐννοιῶν, διὰ τοῦτο ἐπίσης πρέπει ν' ἀσχολώμεθα καὶ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἀκριβῆ διάκρισιν πολλῶν *ζευγῶν* λέξεων, τὰ ὁποῖα παριστάνουν καὶ μᾶς ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην πολλὰ ζεύγη ἀντικειμένων καὶ ἰδεῶν, ὁμοίων μὲν φαινομένων, ἀλλὰ μὴ τοιούτων, καὶ τῶν ὁποίων ἢ ἀμελῆς σύγχυσις ἢ ἄκριβης διάγνωσις καὶ διαστολὴ συνδέεται στενότερα μὲ τὴν ὑπαρξίν καὶ ἐνεργείαν ἡμῶν, καὶ—παράδοξον ἴσως φανῆ—ἐνδέχεται νὰ ἐξασκήσῃ σπουδαίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν χαρακτῆρα, εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὸ μέλλον μας.

Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα δὲν λέγομεν δι' ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν ἀκριβεῖς ἰδέας καὶ κάμνουν τὰς δεούσας διακρίσεις τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν λέξεων, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἄλλως τε ὀλίγοι, δι' αὐτοὺς δὲ θὰ ἦτον ἀνωφελὴς ἢ ἀνάγκωσις τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, ὅπου ἐδῶ χαράσσομεν. Οἱ λόγοι μας ἀπευθύνονται εἰς τοὺς πολλοὺς, εἰς τοὺς ὅσους δὲν κάμνουν τὰς διακρίσεις ταύτας· οἱ τοιοῦτοι δὲ δὲν εἶναι ὀλίγοι καὶ μεταξὺ πολλῶν ἐκ τῶν ὡς εἵπαμεν ὀλίγων, μολονότι φαίνονται ἐξ ἄλλου εἰς τὸ ἄκρον κάποτε εὐπαίδευτοι. Οὕτω π. χ. πολλοὶ συγχύζουσιν τὴν *εὐτυχίαν* ἢ *εὐδαιμονίαν* μὲ τὴν πολυκτημοσύνην, τὴν *ἐλευθερίαν* μὲ τὴν ἀναρχίαν ἢ ἀκολασίαν, τὴν *ἀληθείαν* μὲ τὴν ἀκρισίαν ἢ ἀθυροστομίαν· δὲν διακρίνουν τὴν *πολιτικὴν* ἀπὸ τὴν *πατριασμῶν*, τὴν *δικαιοσύνην* ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα, τὸ *θάρρος* ἀπὸ τὴν *θρασύτητα*· δὲν ἀντιθέτουν τὸ *ἀνδρικόν* εἰς τὴν *θρασυδειλίαν*, τὴν *ἀνατροφὴν* εἰς τὴν *ἡμιμάθειαν*, τὴν *ἐπιείκειαν* εἰς τὴν *ἀχαριστίαν*· ταυτίζουσιν τὴν *φιλοπατριαν*

μὲ τὸν φανατισμὸν ἢ μὲ τοὺς πανηγυρικοὺς, τὴν *ἀντιπολίτευσιν* μὲ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀλλοφύλων τὸ *κόμμα* μὲ τὴν *φατρίαν*, τὴν *φιλαυτίαν* μὲ τὸν ἐγωϊσμὸν, τὸ *ῥφος* μὲ τὴν *γλώσσαν*.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει τόση διαφορὰ μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν διαφόρων αὐτῶν διδύμων, τρόπον τινά, πραγμάτων καὶ λέξεων, ὥστε, καταβαίνοντες εἰς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν καὶ σημασιῶν αὐτῶν, βλέπομεν, ὅτι εἶναι καὶ αὐταὶ καὶ ἐκεῖναι ἀκριβῶς ἀντίθετοι καὶ μάλιστα ἐναντία. Ἐξηγούμεθα λαμβάνοντές τινα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζεύγη ὡς παραδείγματα. Ἐλευθερία, π. χ. εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐμποδιζώμεθα εἰς τὰ διανοήματα, αἰσθήματα καὶ θελήματα μας ἀφ' ὅ,τι δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν μας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ καθαρῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινον, ὅπου εἶναι τὸ θεῖον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ἡμᾶς, τὸ εἰς ἡμᾶς δὲ θεῖον εἶναι ἡ ἐναρμόνιος καὶ ὀργανικὴ, τρόπον τινά, καὶ ζῶσα ἔνωσις τῶν ἰδεῶν τῆς ἀγαθότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας, τῆς ὠραιότητος, ἐν ᾧ ἀκολασία ἢ ἀναρχία εἶναι νὰ κινώμεθα εἰς τὰς ἐνεργείας μας ἀφ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ μὴ θεῖον ἀνθρώπινον εἰς ἡμᾶς, ἤτοι ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμὸν, τὸ μῖσος, τὴν ὀργήν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἐμπάθειαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀσχημίαν.

Εὐτυχία ἢ εὐδαιμονία εἶναι τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο αἶσθημα τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς, ἥτις, ἀνάμεσα εἰς τὸν θορυβὸν τοῦ κόσμου, ἀθροῦθως εἰσδύει καὶ ἀπλώνεται εἰς τὰ βάθη αὐτῆς, καὶ γεννᾶται ἀπὸ τὴν αὐτάρκειαν, ἀπὸ τὴν ὀλιγάρκειαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπανάπαυσιν τοῦ πνεύματός μας, ὅτι τὰ πόδια μας ἐπιμόνως ἀντιστηρίζονται διὰ νὰ μείνουν πατοῦντα τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, καὶ τὰ χέρια μας προσπαθοῦν νὰ πράξουν ὅ,τι σύμφωνον μὲ τὴν ἀτάραχον φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ μὲ τὴν σιγαλὴν φωνὴν τῆς θείας τῶν ὄντων ἀρχῆς. Δὲν συλλογιζώμεθα ὡς οἱ πλεονέκται καὶ οἱ ἀπληστοὶ περίξ τῶν ὁποίων, ὅσα περισσώτερον ἀποκτοῦν, τόση πλατύνεται ὁ ἀφθαστος τῶν ὀρεξέων των κύκλος. Αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ὅ,τι ἐκάστοτε δὲν ἔχουν· ἢ εὐτυχία των εὐρίσκεται διαρκῶς ἐκεῖ, ὅπου αὐτοὶ εἶναι. Ἡ τὴν ὁποῖαν ἀδιακόπως βλέπουν ἐκτὸς αὐτῶν ἀνωτέρα τῆς ἐδικῆς των εὐτυχία εἶναι ἢ ἀδιακόπως καταστροφή τοῦ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς εὐτυχία των. Ἴδου λοιπὸν ἡ φιλοκτῆμα

σύνη ἔχει τὴν ἀνήσυχον σκοπιάν της μακρὰν ἀπὸ τὸ λιβάδι τῆς εὐτυρίας.

Ἡ ἀνατροφή εἶναι ὁ ἀναδιδακτικὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πρὸς τὰς χώρας, ὅπου πίνεται τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία, εἶναι ἡ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις καὶ ὀργάνωσις τῶν ἐντὸς ἡμῶν κατοικούντων τιτάνων καὶ γιγάντων, διὰ νὰ φθάσωμεν τοῦ οὐρανοῦ τὸ κατακόρυφον, εἶναι φρικτὸς πόλεμος καθ' ὃν τὸ πνεῦμα θορυβωδῶς ἀντιπατεῖ καὶ παλαίει μὲ τὴν τέχνην καὶ τὴν καταστραγαλιζέει καὶ σχεδὸν ἀκουεταί ὡς ὀργῆς ὁ στεναγμὸς αὐτῆς· εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ περιβολὴ πορφύρας καὶ διαδήματος καὶ ἡ ἀθλητικὴ καὶ εὐγενὴς ἀνάστασις αὐτῆς, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ νὰ προκαλῆ ἐνώπιόν της γονυκλισίας καὶ ἀποκαλύψεις κεφαλῶν· εἶναι τέλος ἡ ἐνθουσιώδης καὶ θριαμβευτικὴ κραυγὴ τοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποκρυομένης πρὸς τὴν φωνὴν τῆς θεότητος· γίνεσθε τέλειοι, ὡς περὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστι. Ἐνῶ ἡ ἡμιμάθεια ἢ ἡ γυμνὴ μάθησις, ἢ ζῆρὰ συσσωρεύσει γνώσεων εἰς τὰς σπεῖρας τοῦ ἔργου θρασυδείλως, ἰεροκρυφίως ἢ θρασύστομος κινεῖ ἀδιακόπως τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ χεῖλη καὶ διὰ νὰ οὐδῆ ἐσπευσμένως ὅλας τὰς λάμψεις αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω λέξεις διεγράφησαν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια.] Π. ΒΕΡΓΩΤΗΣ.

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ. Συνέχεια ἔρα σελ. 90.

Ἡ Ἰουστίνη Βεντιβόλιου εἶχε μακροχρόνιον τινὰ συγγένειαν μετὰ τῆς κυρίας Ἐλένης. Ὁ πατὴρ της εἶχε νυμφευθῆ ἄσχημόν τινα χωρικήν, μακροσμένης ἐπαρχίας, ἔνθα προσκαιρῶς εἶχεν ἐξοριθῆ ἐκ Φλωρεντίας, ἔνεκα νεανικῶν τινῶν ἀμαρτημάτων καὶ παρεκτροπῶν. Πλὴν μετὰ τὸν γάμον τοῦτον ἀπεδοκιμάσθη καθ' ὄλοκληρίαν, καὶ ἀπέθανεν ἐκ στενοχωρίας παρομαρτούσης εἰς ψυχικὴν θλίψιν εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰουστίνης. Ἡ μήτηρ της ἔμεινεν εἰς τὸ χωρίον της, τὴν γενέθλιόν της γῆν τὸ Βενεδέτου, καὶ διετήρει τὸ τέκνον αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου μόνον κλίνης της ἔγραψε τῆς οἰκογενείας τοῦ συζύγου της, ἐπικαλουμένη τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἰουστίνης. Οἰκογενειακοῦ δὲ τότε συμβουλίου συγκροτηθέντος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκείνῃ, διότι οἱ Βεντιβόλιοι ἦσαν μὲν πτωχοί, πλὴν ὑπερήφανοι, ἀπεφάσισαν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ τέκνον τοῦτο φέρει τὸ ὄνομά των, δὲν ἔπρεπε νὰ φεθῆ εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου, ὅστις προσεφέρθη, συγχρόνως τῇ ἐπιδόσει τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς του, νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Ἡ κυρία Ἐλένη πτωχοτάτη μὲν, πλὴν λίαν κάλοκάγαθος προὐχώρησε καὶ περικαιτέρω, εἰπούσα, ὅτι, ἐνόσφ' ἔζη ἢ ὀρφανὴ κόρη, θὰ τῇ προσέφερον οἶκημα καὶ προστασίαν. Ἐπὶ τῆς δὲ

λίαν ἀγαθὴ καὶ εὐλαμπῶς ἀφωσιμαμένη εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς προστατευμένην.

Ὅτε ἡ Ἰουστίνη κατῆλθεν εἰς τὸ ἱερατεῖον, εὗρεν ἐκεῖ, ὡς συνήθως συνέβαινε, τὴν κυρίαν Ἐλένην καθήμενην ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ. Οὗτος ἐπὶ εἰκοσθετῶν διήρχετο δύο ὥρας καθ' ἑκάστην δεξιὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Βεντιβόλιων, ἦτοι τὸν μὲν χειμῶνα ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἑκτῆς ὥρας, τὸ δὲ θέρος ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς ὀγδόης. Διὰ τῆς οἰκειότητός του δὲ ταύτης ὁ ἡγούμενος, κατέστη εἰς Βεντιβόλιαν, ἄλλως τε δὲ εἶχε καὶ μεγίστην ἐπιθεξιότητα εἰς τὸ πικέττον. Καὶ ἦτο μὲν καπνόπηκτος τις ἀγαθῆς, πλὴν κάλλιπτος ἄνθρωπος, ἀρεσιόμομος νὰ βλέπῃ, ἂν καὶ δι' ὀμματοῦαλίαν, τὴν ὡραίαν γυναῖκα, καὶ ἐπερείδετο ἀπολαμβάνων, καίτοι συσταλλόμενος διὰ τοῦτο, καλοῦ τινος γεύματος.

Στρογγύλη τις μαρμαρόστρωτος τράπεζα εὗρισκετο μετὰ τὸ ζεύγος τῶν συνδιαλεγόμενων. Τὸ δωμάτιον δὲν ἦτο ἐστρωμένον διὰ τάπητος, ἀλλὰ διὰ τινος μαλλίνου ὑφάσματος ποικιλοχρόου, οἰκογενειακοῦ ἔργου τῆς Ἰουστίνης, εὕρισκομένης παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἐλένῃ.

Τὸ δωμάτιον ἦν γυμνὸν μὲν ἀποσκευῶν, πλὴν μεγίστη κανονικότης ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο· ἐπὶ τῶν τειχῶν ὑπῆρχεν ἀριστοτέχνημά τι ζωγραφικῆς — ἡ εἰκὼν τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἐντσίου, υἱοῦ Φρειδερίκου τοῦ Β', τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ἦρωας τῆς ἐποχῆς του. Μετὰ τὴν ἡτταν, ἣν ὑπέστη ὑπὸ τῶν Πολωνῶν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φκσσόλτας τῷ 1749, ἠχμαλωτίσθη καὶ καταδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἡ Λυδία Βενδαγόλα, εὐγενὴς τις Πολωνίς, ἠράσθη πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου συγκατετέθη νὰ συμμερισθῆ τῆς εἰρκῆς του. Εἰς τὸ γεννηθὲν παιδίον ἐκ τοῦ λυπηροῦ τούτου γάμου ἐδόθη τὸ ὄνομα Βεντιβόλιος, διότι, ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐλάμβανεν αὐτό, ἦπιον ὄν, εἰς τὰ γόνατα, ἐψιθύριζεν αὐτῷ «Ben-ti voglio, Ben-ti voglio», ἦτοι «καλὸν σοὶ θέλω καὶ σοὶ εὐχομαι». Τοιαύτη τέλος εἶναι ἡ παράδοσις. Ἡ εἰκὼν ἐζωγραφήθη διὰ τῶν ζωροτέρων χρωμάτων, καθιστάντων αὐτὴν ἐξόχως ὡραίαν, ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ γυμνῷ ἐκείνῳ θαλάμῳ. Ἡ καταστανόχρους κόμη, ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία, οἱ σοβαροὶ, πλὴν διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοί, ἐξωποιοῦντο, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ καμβᾶ, ἐνῶ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης στήλης, ἐφ' ἧς αὐτὴ ἐστηρίζετο, διεχύνετο σκιά, ὁμοία ἀνθρωπίνῳ ἀναστήματι, λαμπροτάτη, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν ἐπὶ τὸ λείριον, ἐν τῇ ἀνεκτιμῆτῳ ἐκείνῃ εἰκόνι τοῦ Ροῦβενς, τῇ περιεχούσῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὁμοίωμα ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ.

Ὅταν ἡ Ἰουστίνη εἰσῆλθεν, ὁ ἡγούμενος ἔχαιρέτισεν αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους του ἐρωτοτροπίας, ἀλλ' ἀκριβῆς παρατατηρητῆς ἐν τῷ χαιρετι-

σῶ ἐκείνῳ θὰ διέκρινε τι ἀσύνθετος, καλοῖτι ἐστήριξε τοὺς διοπτροφόρους ὀφθαλμούς του ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐξήταξε τὰ ἐλάχιστα αὐτῆς κινήματα, ὅτε αὐτὴ ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἐξήγαγεν ἐμπερδευμένα τινὰ νήματα διὰ πλέξιμον.

— Μήπως δὲν εἶναι καλὰ; ἠρώτησε ψιθυρίζων τὴν Ἐλένην· εἶτα δὲ προσέθεσεν, οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν τόσῳ ὠχρᾶν.

— Μήπως δὲν εἶσαι καλὰ; Ἰουστίνη· ἐφώνησε τότε ἡ κυρία Ἐλένη.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ἡ Ἰουστίνη.

— Πρέπει νὰ εἰργάσθῃ καὶ ἐκοπίασε πολὺ, ἐπανελάθεν ὁ ἡγούμενος χαμηλοφώνως. Εἶναι τοσον λευκὴ, ὅσῳ τὸ ἐργόχειρόν της.

Ὁ ἡγούμενος ἐφρικία βλέπων ὠχρᾶν μορφήν, διότι ἡ τελευταία αὐτοῦ σύζυγος ἀπέθανε μετὰ διετῆ τρομερὰν ἀσθένειαν.

Ἡ Ἰουστίνη ἀνέβλεψεν ἠκούσε τὰς τελευταίας τοῦ ἡγουμένου λέξεις καὶ αἱ παρειαὶ της ἀνέλαβον ἐρυθρότητα τινα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς περὶ τινος ἐπρόκειτο, πλὴν ἀμυδρά τις καὶ ἐνδόμουχος φωνὴ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἐκείνη εἶχεν ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τῆς τύχης της. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πᾶσα νεανίς, ὡς ἐν σκοτίᾳ μετὰ κόπου πλανωμένη, ἐπιθυμεῖ νὰ διῶδῃ τὰς ἀποσποῦς, αἵτινες θὰ ὠδήγηον αὐτὴν εἰς τόπον εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ. Διὸ λέξις τις, ὡς τι φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ ταύτῃ ἀναπτόμενον, τὴν ταράσσει καὶ τὴν συγκινεῖ.

Ὅθεν ἡ μὲν Ἰουστίνη ἐκυψεν ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ὁ δὲ ἱερεὺς τὴν ἐξήταξε μετὰ πλειοτέρως προσοχῆς. Συνέλαθε δὲ τὸ αἰφνίδιον ἐρυθρῆμα, τὸ ἐπικαλύψαν τὴν πραγματικὴν ὠραιότητά του ἀγροῦ ἐκείνου προσώπου καὶ ἠχαριστήθη. Πιστὸς δὲ εἰς τὴν συνήθειάν του — καλοῖτι ὁ ἰταλὸς ἱερεὺς εἰς πάντα τὰ ἐξωτερικὰ αὐτοῦ καθήκοντα εἶναι τελεία μηχανή. — ἄμα τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ὀγδόην, ἀποχαιρετίσας ἀνεχώρησεν.

— Ἰουστίνη, ἐφώνησε τότε ἡ κυρία Ἐλένη, ἔχω πλεῖστα νέα νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Ὁ καλὸς ἡμῶν ἡγούμενος, ὅτι πολλὴν πάντοτε λαμβάνει φροντίδα διὰ σέ, ὡς νὰ ἦσο θυγάτηρ μου, κάτι τι ἔμαθε.

Ἡκούσας, Ἰουστίνη;

— Μάλιστα.

— Διὰ τινος ἐν Μοντεκιάρα φίλου του ἔμαθε περὶ τινος κόμητος Μαλαπίερν, ὅτι ζητεῖ σύζυγον. Ἐγράψεν ἀμέσως· αὐτὸς δὲ καὶ ἐγὼ ἐλπίζομεν μετ' ὀλίγον νὰ σέ συγχαρῶμεν διὰ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο συνοικέσιον.

— Ἐλέ!

— Σὲ ἀγαπῶ, Ἰουστίνη. Πάντοτε σὲ ἠγάπησα καθ' ἣν δὲ ἡμέραν σὲ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν, ἦσο ἀγαθὴ καὶ ἡρεμὸς δωδεκαέτις κόρη. Ἐπεθύμουν, ἐὰν ἠδύναμην, νὰ σοὶ ἐδίδον προικὰ τινα, ἐκ τῶν ἰδίων μου χρημάτων, πλὴν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐλατ-

τοῦνται, αἱ δὲ δαπάναι μου εἶναι μέγισται. Καὶ μολοντούτο ἐπρόσθεσα καὶ ἐγὼ μικρὸν τι ποσόν — ἀλλ' ὄχι, μὴ μὲ ἀσπάξῃσαι — μικρὸν, οὐτιδανὸν ποσόν, ὥστε, ὅταν ἀποθάνω, νὰ μὴ ἐξαρτᾶσαι ἐκ μόνης τῆς γενναιοδωρίας τοῦ κ. Ἰουλίου. Διότι, τὸ γνωρίζεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ ζῆς, ἐφ' ὅσον εἶσαι ἀνύπανδρος, μετὰ τοῦ Ἰουλίου καὶ τῆς Καρολίνης μου.

Ἡ Ἰουστίνη ἐφρικίασεν.

— Πλὴν ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θέλεις ἀποκατασταθῆ. Ὁ ἡγούμενος μοι εἶπεν ὅτι ὁ κ. κόμης δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ τὸν γάμον τοῦτον, ἵνα λάβῃ χρήματα, ὡς προῖκα ἢ κοινωνικὰς σχέσεις, ἀλλὰ ὅπως ἐπιτύχῃ σύζυγον ἀγαθὴν, τὴν ὁποίαν νυμφευόμενος θὰ ἀποκαθίστα κυρίαν τοῦ οἴκου του. Δὲν τὸν μέλλει δὲ, ἂν αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ πολὺ νέα.

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχει;

— Βεβαίως δὲν εἶναι νέος· ἦτο νυμφευμένος, πλὴν ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν τέκνα δὲν ἔχει· εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ εἰς τῶν καλλιτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐπαρχίας του...

Ταῦτα πάντα ἔλεγεν ἡ κ. Ἐλένη μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν περὶ ἡλικίας ἐρώτησιν τῆς Ἰουστίνης.

— Ἡ Μοντεκιάρα κεῖται πλησίον τοῦ Σάν Βενεδέτου, εἶπεν ἡ Ἰουστίνη βεβηάζουσα.

— Ναί, τῆς παλαιᾶς σου κατοικίας. Ἀφοῦ δὲ νυμφευθῆς, εἶμαι βεβαία, ὅτι εὐκόλως θέλεις πείσῃ τὸν σύζυγόν σου νὰ πορεύσῃαι τὸν χειμῶνα, ἄπαξ τοῦλάχιστον κατὰ διατίαν, εἰς Φλωρεντίαν.

— Καὶ πότε ἔρχεται;

Δ. Π. ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΣ καθηγητῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΑΥΣΗΣ

συνέχ. ἔρα σελ. 92.

Ἐπὶ 114 δηγμάτων λύκων, 64 ἐπέφερον τὸν θάνατον, ἦτοι ὑπὲρ τὰ ἡμίτη· ἐνῶ τοῦναντίον ἢ τῶν δηγμάτων τῶν λυσοσπλήκτων κυνῶν πληθὺς δὲν παράγει τοσοῦτον δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Τὰ τῶν κυνῶν δῆγματα προσγίνονται συνηθῶς ἔνεκα τῆς πυκνότητος τῶν ἐξ ἑοῦ ἐνδυμάτων συγχρατούντων τὸν ἰόν· εἶναι δὲ ταῦτα μᾶλλον κινδυνώδη, ὅταν προσγίνονται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ κράτους.

Ἡ σχετικὴ αὕτη ἀτέλεια συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ πιστοποιήσῃ εἰδικῶς τινὰς ἀρχάς, διότι ὑπάρχουσι τινες εἰς τὴν θεραπείαν ἀποδίδοντες ὅ,τι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς αὐτήν. Ἐπάρχουσι δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ ἀγύροις, λέγοντες ὅτι ἐθεράπευσαν πάθημά τι, ἐνῶ τοῦτο ἐθεραπεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ζήτημα λεπτοτάτης καὶ ἐπωδυνωτάτης φύσεως ἀναφέρεται· μένει πάντοτε φόβος τις καὶ ἀμισθολία εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἀνθρώπου τινὸς δηχθέντος ὑπὸ ζώου ὑπόπτου καὶ ὑπὲρ

οὐ ἐλήφθησαν πάντα τὰ δυνατὰ προληπτικά μέτρα; ἢ τῆς ἀβεβαιότητος δ' αὐτῆ κατάστασις ἐπὶ πόσον θά διαρκέσῃ καὶ τότε ὁ κίνδυνος θά θεωρηθῆ ὡς ὀριστικῶς ἀπομακρυνθείς; Οὐδὲν νὰ τὸ εἰπωμέν' εἰς τοιαύτην τινὰ ὁμῶς ἐρώτησιν δὲν δύναται τις νὰ ἐκφέρει ἐπαρκῆ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπάντησιν. «Κατὰ τὴν πληθὺν τῶν περιπτώσεων ἡ ἀσθένεια ἀναφαίνεται ἐν τῷ τῶν δύο μηνῶν διαστήματι, οὐδὲν ἦττον τοῦ κανόνος τοῦτου ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἐξαιρέσεις· διότι ἀνευρέθησαν περίοδοι ἐπιπέδως ἐκπληκτικῆς διαρκείας. Ὅταν ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κατενεχόντος δῆγματα κυνός, ἀποχρώντως δύναται, φρονέων αὐτόν, νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἀμφιβολίαν του ταύτην διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ ζώου περιεχομένων ὑλῶν· θά εὐρεθῶσι πάντοτε ἐντὸς τοῦ στομάχου τοῦ λυσοπλήκτου τούτου ζώου ὕλαι ὅλως ἀνοίσειοι πρὸς τὴν συνήθη του τροφήν, ἦτοι ἄχυρα, ἄνθρακες, χρώματα κλπ.»

Ὅταν ὑποπτός τις κυνὸν δάκῃ τινά, καλλίτερον νὰ κλείωσι καὶ ἀπομονώσιν αὐτόν ἢ νὰ φονεύωσιν, ὡς εἴθισται· καθότι, ἐὰν δὲν παράγωνται τὰ συμπτώματα τῆς λύσεως, ἐντεῦθεν ἐπιγίνεται μεγάλη ἀνακούφισις; εἰς τῶν δηχθέντων προσώπων τὴν ψυχὴν Συνήθως ἠρωτήθη, ἂν δύναται ἡ λύσσα νὰ παραχθῆ ἄλλως ἢ ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ εἰδικοῦ ἰοῦ κολλησεως καὶ ἂν ἔχῃ διάφορον τῆς κατ' εὐθείαν κολλητικῆς παραγωγῆν. Ὑπάρχουσι ἰατροὶ γνωματεύσαντες ὅτι αὕτη δύναται νὰ γεννηθῆ ἀυτομάτως, ἐνεκεν τῆς ἐπιπείρας παραδείγματος χάριν καύσωνος ὑπερβάλλοντος. Ὁ σὶρ θωμάς Οὐάτσων ὁμῶς νομίζει ὅτι τὸ νὰ ζητῆ τις σχέσιν τινὰ μεταξὺ τῆς ἀναπτύξεως τῆς λύσεως καὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων θά ἦτο ἴσον πρὸς τὸ νὰ ζητῆ σχέσιν τῆς ἀνθρωπίνης μανίας πρὸς τὴν σελήνην. Αἱ τῶν διαφόρων τόπων στατιστικαὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὐδαμῶς σχετίζεται πρὸς τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἡ τῆς λύσεως ἀσθένεια, αἱ δὲ κατὰ τὸ θέρος λαμβανόμεναι προφυλάξεις, βυγχοφρακτα (musoliere) κλπ. τὸν αὐτόν ἔχουσι λόγον κατὰ τε χειμῶνα καὶ θέρος. Ὁ Δυπυτραῖν καὶ ὁ Μαγένδιος ἀπέδειξαν ἐν Γαλλίᾳ ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐξασιγήσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἡθερμῆ ἐποχῆς ἐνεκεν τῆς ἐν τῷ ποσίμῳ ὕδατι διὰ τῆς ἐξατμίσεως παραγομένης μειώσεως. Οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι ἐθανάτωσαν κυνας καὶ γαλαῖς διὰ τῆς πείνης καὶ δίψης, χωρὶς νὰ παραχθῆ οὐδὲν τὸ πρὸς τὰ φαινόμενα τῆς λύσεως προσομοιάζον· εἰς δὲ τὴν σχολὴν τῆς Ἀλφόρτης ἐτελέσθη τὸ ἐξῆς πείραμα. Ἐδεσαν τρεῖς κυνας δι' ἀλύσεων καὶ ἐξέθησαν αὐτοὺς εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὰς μᾶλλον καυστικὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους· εἰς τὸν ἕνα παρέθετον πρὸς τροφήν κρέας μόνον ἀλατόπαστον, εἰς τὸν ἄλλον ὕδωρ μόνον καὶ εἰς τὸν τρίτον τροφήν οὐδεμίαν, οὔτε βουστὴν οὔτε στερεάν. Ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς, οὐδεὶς ὁμῶς ὑπὸ λύσεως.

Φαίνεται ὅτι διὰ τὴν μετάδοσιν εἶναι ἀναγκαῖον τὸ δῆγμα πάσχοντος κυνός, οὐδὲ διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπαφῆς τοῦ σιάλου, κατὰ τινὰς ἐμβριθεῖς κριτάς, εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῆ, ἀλλ' ἐπάναγκες θεωρεῖται ὁ ἴος νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ αἷμα ἢ εἰς τὰ βλεννοφόρα μέρη. Τὸ δέγμα ἀνευ βλάβης δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπαφὴν τοῦ σιάλου τοῦ λυσοπλήκτου ζώου. Ἡ ἐπὶ τῶν βλεννοφόρων μερῶν ἐνέργεια ἀρκούντως ἀπεδείχθη. Ὁ κύριος Γιουάττιος ἀναφέρει περιστατικόν τι, καθ' ὃ ἀνθρωπὸς τις κατέστη ὑδρόφοβος, μόνον διότι ἔλυσε διὰ τῶν ὀδόντων δεσμὸν τινὰ σχοινοῦ, ὃπερ εἶχον μεταχειρισθῆ, ἵνα δέσωσι λυσοπλήκτον τινὰ κῦνα. Καὶ ἵπποι ἀπέθανον, διότι ἔφαγον ἄχυρα, ἐφ' ὧν εἶχον ἐκπνεύσει ζῶα λυσοπλήκτα.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Δ. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνήχεια καὶ τέλος τοῦ σελ. 95.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον ἀνθρώπος, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ κιβώτιον μικρόν. Διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων, εἶτα δὲ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν, ἣν κατέβαλεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὅπως ἀποθέσῃ αὐτὸ ἡρέμα, τὸ κιβώτιον διαφυγὸν ἐκ τῶν χειρῶν του ἐκρότησεν οὐ μικρόν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἥς τὸ γλυκὺ μειδίαιμα τῆς εὐαρεστήσεως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηφανίζετο, ὑποχωροῦν εἰς ἄλλο αἶσθημα, ἐφαίνετο κατελιγμένη ὑπὸ σπασμωδικῷ τρόμῳ· ἀφυπνισθεῖσα ἀνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! Θεέ μου! τί τρομερὸν ὄνειρον! σύζυγέ μου!

Ἰδοῦσα δὲ πρὸ αὐτῆς τὸν ξένον ἐκεῖνον ἀνθρώπον, ἔχοντα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ἐτρόμαξε μᾶλλον. Ἐνόμισεν αὐτόν ἢ δυστυχῆς ὡς συνέχειαν τοῦ ὄνειρου.

Ἄλλ' ἡ ἀπάτη αὕτη ὀλίγον διήρκεσε· διότι, ἀποτινάξασα ἐντελῶς τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου λήθαργόν της, ἐνόησεν ὅτι ὁ πρὸ αὐτῆς ἀνθρώπος δὲν ἦτο ὄνειρον.

— Πόσον ὠραία εἶναι! ἐψιθύριζεν οὗτος, πόσον εἶναι ὠραία!

— Ὁ κόμης! ἐψέλλισεν ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκπληκτος καὶ συνελθοῦσα ἐντελῶς.

— Ναί, κυρία, ὁ κόμης! ἐγὼ εἶμαι! εἶπεν ἀναλαμβάνων ὅλον αὐτοῦ τὸ σατανικὸν ὕφος. Τὴν νύκτα ταύτην ὁμῶς δὲν ἦλθεν ἐπαιτῶν, ἀλλ' ἀπαιτῶν!..

Καὶ συγχρόνως, ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς ζώνης λαμπρὸν καὶ στίλβον ἐγχειρίδιον, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία Πέτκωφ οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ θρῶσῃ. Ἦθελε νὰ ἐμιλήσῃ, ἀλλ' οἱ λόγοι της κατεπνίγοντο ἐντὸς τοῦ λάρυγγος.

Τοῦτο ἐβόηθησε τὸν κόμητα νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Κατὰ πρόωτον, ἀγαπητῆ μου κυρία, σιωπῆ!

Ἔχω μετ' ἐμοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, δι' ἧς δύναμαι, ὁπόταν θελήσω, νὰ σὲ ἀπολιθώσω!.. εἶπε, δείξας τὸ κιβώτιον. Ἄν δὲν ἀρκῆ αὕτη, προσέθηκε, νὰ σὰς ἀναγκάσῃ νὰ σιωπήσετε, πιστεύω ὅτι ἐκεῖνο, τὸ στίλβον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγχειρίδιον, θά πράξῃ τοῦτο· ἤξεύρω μερικὰ κτυπήματα λαμπρότατα. ὦ! εἶμαι ἐπιτηδειότατος. Τὴν νύκτα ταύτην εἶμαι ὁ περὶν ἄγγελος ἐνσεσαρκωμένος... Ὅταν σὰς ἔλεγον ὅτι οὐδεμία γυνὴ μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νάντιστῆ εἰς ἐμέ, θά ἐγελάτε ἴσως. Τώρα ὁμῶς θά μάθετε ὅτι δὲν ἐψευδόμην... Παραδοθῆτε! προσέθηκε μετὰ τόνου ἰσχυροτέρου, καὶ προσχώρησε βήματά τινα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐκάθητο, ἀπλανεῖς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οἶονεῖ ἄψυχος.

— Θεέ μου! Θεέ μου! λύτρωσέ με! ἐψέλλισεν.

Αἱ λέξεις αὗται μὲν ἠκούσθησαν. Τόσῳ ἀσθενῆς ἦτο ἡ φωνή της.

— Οὐδεὶς, κυρία, θά σὰς λυτρώσῃ τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τὰς χειρὰς μου! εἶπεν ὁ κόμης. Εἶμαι ὁ Σατάν!.. Εἶμαι!.. Λοιπόν, κυρία μου, ἀς τελειώσωμεν, προσέθηκε πλησιαζών.

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ὠρθῆθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ὅπως ἀποκρούσῃ διὰ τῶν ἐναπολειφθεισῶν αὐτῆ δυνάμεων τὸν τρομερὸν αὐτῆς ἐχθρόν.

Ὁ κόμης, στὰς ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος, ἐσκέφθη.

— Ἄς ἐξασφαλισθῶ καλῶς, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἐὰν ἐκβάλῃ κραυγὴν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θά τὴν ἀναγκάσω νὰ σιωπήσῃ.

Ταῦτα συλλογισθεῖς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ, λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας τὸ κιβώτιον, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, ἥτις βλέπουσα νῦν τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον, ἀναπόφευκτον, ὠρθῆθη ἐκ νέου, ἀλλ' ἤδη ἀπειλητικῆ, ἀντλοῦσα ἰσχὺν καὶ θάρρος ἐκ τῆς ἀπελπισίας της, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν, ἥτις θά ἠδύνατο καὶ θηρίον ἀκόμη νὰ συγκινήσῃ, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ὁ κόμης.

— Φωνάζεις, ἀθλία!.. λάβε!.. ἀνέκραξεν ὁ Ῥώσος μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν.

Καὶ ἔρριψε κεφαλὴν μικροῦ παιδός, ἥς οἱ ξανθοὶ βόστρυχοι ἦσαν αἱματόφυρτοι.

Ἡ τάλαινα γυνὴ ἐφρίκασεν, ἐγγίσασα τὴν κόμην ἐκείνην.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἐψιθύριζεν ἀλλοφρονοῦσα ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ αἰσθανομένη τὰς τρίχας τῆς ὀρθουμένας.

Εἶτα δὲ αἶφνης, ὡσεὶ ἀκτὶς φωτός ἐρρίψεν ὁ-

λίγον φῶς εἰς τὴν ἐκφεύγουσαν διάνοιά της: — Νικόλαε! ἀνέκραξε μετὰ κραυγῆς σπαρακτικῆς, Νικόλαε! υἱέ μου! ποῦ εἶσαι!..

— Ἰδοῦ αὐτός, κυρία, εἶπε μετὰ θηριώδους ἀπαθείας ὁ Ῥώσος, φέρων τὸ κιβώτιον πρὸς τὸ φῶς. Ἰδοῦ, ἴδετε αὐτόν.

— Ἄχ! ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ μόνον ἡ δύστηνος γυνή.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς λιπθύμου, ἀδυναμοῦσα νάντιστῆ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα.

Εἶδεν ἐστηριγμένον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ της ἀνευ κεφαλῆς.

— Τέλος σὲ ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐνάρzene σύζυγε, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τόνου πλήρους σαρκασμοῦ. Ἀρετῆ! σὲ νικῶ! σὲ καταπατῶ!..

Ἄλλὰ μὲν ἐπόσθησε νὰ εἴπῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐκ τῆς θύρας προέβαλεν ὠχρὰ κεφαλή. Ἦτο ἡ Μαρία, ἥτις, κοιμημένη ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἀφυπνισθῆ ὑπὸ τῆς διπλῆς κραυγῆς τῆς κυρίας καὶ ἔδραμεν, ὅπως ἴδῃ τί συνέβαινεν.

— Ἀπιστε! φῶς, ἀνέλαβον! ἀνέκραξεν, ἅμα ἐμφανισθεῖσα, σὲ ἰτοῦλαβον ἐπ' αὐτοφῶσῳ. Μὲ ἠπάτας λοιπόν, κακοῦργε, μὲ ἠπάτας!.. Καὶ σύ, κυρία, σὺ εὐρέθης νὰ μοῦ τὸν ἀρπάξῃς!.. προσέθηκεν.

Καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἔλαβεν ἐν τῶν καθισμάτων, ὅπερ ἠτοιμάσθη νὰ ἐκσφενδονίσῃ μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας της.

Ἄλλὰ παρατὰ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀκολουθήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ κόμητος.

— Ἰδέ! εἶπεν οὗτος δεικνύων αὐτῇ τὸ κιβώτιον, ἰδέ!..

— Τί... Τί εἶναι τοῦτο, ὦ Θεέ, ὁ Νικόλαος! ἄ! τέκνον μου, τέκνον μου, ἐγὼ σὲ ἐφόνευσά! ἀνέκραξεν ἡ ἀθλία.

Καὶ κατέπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

.
.
.
.

ΙΑ'

Τὴν ἐπιούσαν τῶν φρικωδῶν αὐτῶν συμβάντων, λίαν πρωί, οἱ χωρικοί, ὠπλισμένοι διὰ βόλων, πελέκων, λίθων, καταδιώκον ἀνθρώπον, ὅστις ὁμῶς, φαίνεται, εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἀχιλλέως, διότι ἀπέχετο πολλὰ βήματα ἀπὸ τοῦς διώκτας αὐτοῦ.

Μάτην μεταξὺ ὅλου τοῦ πλήθους ἐκεῖνου δύο ἀνθρώποι ἐκραύγαζον ὅλαις δυνάμεσιν ὅτι εἶναι χρεῖα νὰ παύσῃ ἡ καταδίωξις, ὅτι θά μεταμεληθῶσιν, ἐὰν ὁ καταδιωκόμενος ὑποστῇ δυστύχημά τι, καὶ ὅτι μόνον οὗτοι οἱ δύο εἶναι ἱκανοὶ νὰ

συλλάβωσι τὸν φεύγοντα, ἐὰν καταλίπωσιν αὐτοῖς τὴν καταδίωξιν.

Οἱ χωρικοὶ ἔμενον ἀμετάπειστοι, ἀκαμπτοί. — Πρέπει νὰ φονευθῆ διὰ σκληροῦ θανάτου!... Κραζὼν, πρέπει νὰ φονευθῆ διὰ σκληροῦ θανάτου!...

Καὶ ἐξηκολούθουν τὴν καταδίωξιν μετὰ σπουδῆς.

Ἡ σκληρὴ αὐτὴ διήρκεσε δύο συνεχεῖς ὥρας. Ἐνοεῖται ὅτι εἶχον χῶραν καὶ διάφορα ἀστεῖα γεγονότα· διότι, ὡς ἦτο ὅλον τὸ πεδῖον καὶ οἱ λόφοι χιονοσκεπεῖς, οἱ χωρικοὶ τρέχοντες ἐπιπτον, ἐπὶ τῶν πιπτόντων ἐπιπτον ἄλλοι, καὶ γέλωτες καὶ ἀστεῖσμοί, καὶ διὰ σφαιρῶν ἐκ χιόνος παύγια ἦσαν τὸ ἄρτυμα τῆς καταδίωξεως, ἥτις τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἐγένετο οὐχὶ μετὰ πολλοῦ διαφέροντος, διότι οἱ διώκται ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ καταδιωκόμενος ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ.

Μετὰ τινα εἰσέτι χρόνον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφθασεν ὑπὸ τοὺς πρόποδας κορυφῆς τινος τοῦ Αἴμου. — Ὅτε ἔγραφον τὴν παρούσαν διήγησιν τῷ 1869, ἦτο ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς ἡ κορυφὴ αὕτη, ἀνέφερον τὸ ὄνομα τῆς τότε μετὰ περιφρονήσεως, ἀλλ' ὁ τελευταῖος πόλεμος κατέστησεν αὐτὴν φρικωδῶς γνωστὴν, χαράξας τὴν ὄνομα τῆς ἐν ταῖς σελίδι τῆς ἱστορίας δι' αἱματὴν ἠρωτικῶν. Κόρυφῃ, πρὸ τῆς ὁποίας ἐθραύσθη μάτην ἡ θηριώδης ἐπιμονὴ τοῦ Σουλεϊμᾶν καὶ τὴν ὁποῖαν ἐκλείσαν οἱ Ῥῶσοι διὰ τῆς θαυμαστῆς ἀντιστάσεώς των. Θάλοῦμεν ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ὄνομα τῆς Σίικας, καὶ θὰ ἐγείρονται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν τὰ αἵματοσταγῆ φάσματα χιλιάδων ἀθλίων, εὖς ἤγαγεν ἐπὶ σφαγὴν ἢ ἀπληστία ἀγρίων κατακτητῶν καὶ αἰμοχαρῶν ἐχθρῶν.

Παραδόξως ἡ κορυφὴ αὕτη οὐδὲν ἢ μικρὰ ἔχνη χιόνος ἔφερεν, ἐνῶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἦσαν πλήρεις τοιαύτης ἐπομένως ὁ φεύγων τὴν ὄργην τῶν χωρικῶν ἀνὴρ ἤρξατο ἀναριχόμενος μετὰ μεγίστης εὐκολίας, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ ἀμελήσαντες πῶς τὴν καταδίωξιν ἐπεβράδυναν αὐτὴν.

Ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ τὸν συλλάβωσι ζῶντα, διότι ἄλλως μυριακίς ἠδύναντο νὰ τὸν φονεύσωσιν.

Αἰφνης ἡ καταδίωξις ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ αἰφωναί:

— Σταθῆτε! σταθῆτε! εἶναι ὁ καιρὸς του! ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Καὶ παραυτὰ ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ὅπερ οὔτε αἰ παρακλήσεις, οὔτε αἰ ἀπειλαὶ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν, ἔμειναν ἀκίνητον, ἀναμεινον μετὰ πυρετώδους προσδοκίας καὶ ἀνησι χιόνος.

Μετ' ὀλίγον ἤρξατο πνέων ἄνεμος, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀδύνατος, ἔπειτα μᾶλλον ὀρμητικὸς, ἀλλὰ μετὰ πρέρλευσιν πέντε περίπου λεπτῶν, τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε πάντα τὰ περίξ δένδρα ἤρξαντο κλονίζεσθαι.

Ἄπληκτες ἐστράφησαν, ὅπως ἴδωσι τί θὰ ἐπρα-

τεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην καὶ κρίσιμον στιγμὴν!...

Ἐν τῇ κορυφῇ ταύτῃ οὐδὲν δένδρον, οὐδεὶς θάμνος ὑπῆρχεν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κλονούμενον, προσεπάθει νὰ κρατηθῇ ἐκ τῶν παρακειμένων λίθων, ἀλλ' ἀπεσπᾶτο ὑπὸ τῆς καταγίδος.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἀνέκραξέ τις τῶν χωρικῶν, ἰδέτε τί θαρράλεος ἄνθρωπος εἶναι! Ἐγὼ, ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν του, ἕως τώρα θὰ εἶχα τελειώσῃ!...

— Ἐχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον, ὑπέλαβεν ἄλλος. Ἴδὲ τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλει.

— Ὁ καυμένος! ἐγὼ ἤρχισα νὰ τὸν λυποῦμαι.

— Τί! νὰ τὸν λυπῆσαι; καὶ θέλει ἄνθρωπος τοιοῦτος λύπην! Ἄ! ὁ κακοῦργος! μᾶς κατέστρεψε τὸ χωριὸν!... Ὁ δολοφόνος!...

— Ἄ! φίλοι μου! διασκέδασιν ποῦ θὰ ἔχωμεν!

— Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε! ἀνέκραξαν πλείστοι.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε μεθ' ὅλης του τῆς ὀρμῆς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατέβαλλεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προσπαθείας, ὅπως κρατηθῇ.

Ἐπὶ τέλους βέρυμα, ὀρμὴ τῆς καταγίδος, βιαστέρα τῶν ἄλλων, τὸν παρέσυρεν ὀλίγον μετὰ τοῦτο ἕτερον σύμμαχον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ πρώτου ἀνῆρπασε ὑψώσαν αὐτὸν πόδας τινὰς ἐκ τοῦ ἐδάφους κατόπιν τρίτον, ὀρμητικώτερον τῶν δύο πρώτων, ἔπνευσε, καὶ ὁ Ῥῶσος, ὁ κόμης Ἰβανόφσκης, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὁ διώκτης τοῦ ἐλληνισμοῦ κατεκυλίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον.

.....

IB'

Παράφρονες δύο ἐν τῇ κωμοπόλει Καζανλικίῳ ἐπισύρουσι τὸν οἶκτον παντὸς περιηγητοῦ.

Ἡ μία τούτων πλήρης ἔτι ὠραιότατος ἔχει τὴν μανίαν νᾶλαλῆ μόνον ἑλληνιστὶ πρὸς πάντα ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν, ἰδίως δὲ ἐὰν εἶναι Ἕλλην.

— Φοβοῦ τὴν Ῥωσίαν! κράζει συνεχῶς, προφυλάττου ἀπὸ τοῦς Ῥώσους, φίλε μου!... Εἶναι ἐχθροί... ἄ! κακοὶ ἐχθροὶ εἶναι οἱ Ῥῶσοι!...

Ὅταν δὲ εὐρίσκειται μόνῃ:

— Ὁ υἱός μου! ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου, διὰ νὰ μὲ σώσῃ; ἐπαναλαμβάνει.

Περιμένει πάντοτε τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ διαμένοντα υἱὸν τῆς.

Ἄλλὰ διατί ὁ πάππος δὲν ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα ἢ διατί τοῦλάχιστον δὲν λαμβάνει αὐτὴν παρ' ἑαυτῆς;...

Ἐνα σχεδὸν μῆνα, μετὰ τὴν οἰκτρόν τοῦ κόμητος θάνατον, ἄνθρωπός τις εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὴν Βουκουρεστίῳ οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ, ζητῶν αὐτόν. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη τὸν ἐπισκεπτήν, παρακαλέσαντα αὐτὸν νὰ τῷ καλῆσῃ ἰδιαιτέρως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δουλείας ὁ πατὴρ τῆς παράφρονος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο, λίαν κατηφής.

— Δυστυχῆς τέκνον, εἶπε πλήρης θλίψεως πρὸς τὸν περίσταμενον ἑγγονόν του, δὲν θὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου ἢ μετὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου... Τί ἐνόει διὰ τούτου; ἴσως ἄλλοτε τὸ μάθωσιν οὐ ἀναγνώσται.

Ἡ ἄλλη παράφρων εἶναι νεᾶνις δεκαοκταετὶς περίπου. Ἡ ἐτοίμασία ἐνδυμάτων βρέφους εἶναι ἡ παραφροσύνη τῆς.

— Ὅθ' ἔγω καὶ ἐγὼ υἱόν, ἐπαλαμβάνει πάντοτε, θὰ τὸν ἀγαπῶ, θὰ τὸν περιτυλίσω εἰς τὰ σπάργανα. Χά! χά! χά! κραυγάζει καγγάζουσα, θὰ ἔγω καὶ ἐγὼ υἱόν! ἀλλ' ὁ πατὴρ του...

Τούτο μόνον θλίβει τὴν νεάνιδα.

Ἡ μία τῶν δυστυχῶν τούτων εἶναι ἡ κυρία Πέτκωφ, ἡ δὲ ἄλλη ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, ἡ Μαρία...

Τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ θεὰ τοῦ φονευθέντος Νικολάου εἶχεν ἐμποιήσῃ αὐτὴν τόσῳ φοβερῶς ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν, σὺν τῇ ἀπωλείᾳ τῶν φρονῶν εἶχε πάθη ὑπὸ ἐκτρώσεως.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἐφημερίς τῆς Πετροπόλεως τῆς 25 τοῦ Ἰουνίου 1864 ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

«Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀνηγγελάμεν αὐτοῖς τὸν θλιβερόν θάνατον τοῦ κόμητος Ἰβανόφσκη, ἀπελθόντος ἐντεῦθεν μετ' ἀδελφῶν, περιηγήσεως χάριν, καὶ φονευθέντος ἐπὶ τινος τῶν κορυφῶν τοῦ Αἴμου ἐν τῇ θήρᾳ. Ἐνεκα τῶν πολλῶν χιόνων οἱ χωρικοὶ οὐδεμίαν ἠδυνήθησαν τότε νὰ παράσχωσιν αὐτῷ βοήθειαν, καίτοι εἶδον αὐτὸν κυλισθέντα εἰς τὰς χαράδρας τοῦ ὄρους ἐκεῖνου. Ἐν μιᾷ ὅμως τούτων, κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, χωρικοὶ ζυλευόμενοι εὗρον τὰ ὀστά ἀνθρώπου, ἅτινα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἐκείντο, ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν τοῦ κόμητος.»

«Εὐτύχημα τῶντι διὰ τὴν ἀτυχῆ οἰκογένειαν τοῦ εὐφροῦς καὶ εὐγενοῦς κόμητος, ὅτι ταῦτα τοῦλάχιστον διετηρήθησαν ἀβλαβῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους καὶ χωρὶς νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῶν λύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀγρίων θηρίων αὐτοῦ.»

«Τὰ ὀστά ταῦτα μετενεχθέντα ἐκείθεν ἐντὸς λάρνακος, τῇ προθύμῳ συνδρομῇ τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει πρῶξένου τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐτέθησαν ἐν

τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Πετροπόλεως, ἐν ᾧ ὑπάρχει τάφος τῆς οἰκογενείας Ἰβανόφσκη.»

«Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀργυροπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ψαλῆντι μνημειοῦ παρήταν πολλοὶ τῆς Αὐλῆς καὶ πλείστοι, τιμῶντες τὰς ἀρετάς, τὴν εὐφροῦσαν, τὴν ἰκανότητα τοῦ πλήρους μέλλοντος διπλωμάτου.»

Ἴδού οἱ σινήθειαι ἐπιχίθειαι τῆς ἐποχῆς μας!

— Ὁ Μαστρο-Σῆρος!

Κάτωθεν τῶν παρὰ τὴν Καλλιπόλιν προσόδων τῆς προεκτάσεως τῆς Ῥοδόπης, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρού-Δάγ, ὡς τινὰς ἐκείθεν τῆς Καλλιπόλεως, ἐν τῇ πρὸς Ἀδριανουπόλιν ἀγούσῃ, κεῖται χωρίον Τατάρ-Κιὸν καλούμενον. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ εἶναι πάντες Τάτταροι Τοῦρκοι ἐκ τῶν διωχθέντων ἐκ Ῥωσίας, ἄνθρωποι ἐργατικώτατοι καὶ γεωργοὶ φιλοπονώτατοι.

Ἐκείθεν, ἀναγνώστὰ μου, διεργόμενος τῷ 1865 συνήντησα τὸν Μαστρο-Σῆρον, ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ, ἐκτελοῦντα τριπλοῦν χρόνος, ἀρτοποιοῦ, ξενοδόχου, παντοπόλου, καὶ διεργόμενον εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν τὰ τρομερὰ συμβάντα του — διὰ νὰ τοὺς διασκεδάξῃ βεβαίως.

Εὐτυχῆς καὶ ἐγὼ, ἀγαπητῆ μου ἀναγνώστρια, ἐὰν ἐπέτυχον τούτου...

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝ ΒΑΛΗΣ

ΜΥΡΤΙΝΟΣ ἢ Ἡ ΥΪΚΗ ΑΓΑΠΗ

(εἰδύλλιον)

Ἦσυχὴ ἦταν ἡ νύκτα, ὅταν ὁ Μυρτίλος ἔφτασε εἰς τὴν σιμωνίτην λίμνην, καὶ τὸ φεγγάρι ἔχυνε τὸ χαριτωμένα φῶς του εἰς τὰ νερά της. Ἡ ἀκρασιωπὴ ποῦ ἐβασιλευε εἰς τοὺς κάμπους, φωτισμένους ἀπὸ αὐτὴν τῇ γλυκείᾳ λάμπῃ, καὶ τὸ ταυφερό παράπονο τοῦ ἀηδονοῦ, ὅπου τοὺς πόνους τοῦ ἐτραγουδοῦσε, τὴν εἶχεν βυθίσαι εἰς εὐχάριστη ἔκστασι. Κυρίζοντας ὕστερα εἰς τὴν πράσινη σκεπὴ ὅπου ἐμπρὸς εἰς τὸ μοναχὸ καλύδι τοῦ ἔκανε τὸ κλῆμα, εὗρηκε τὸν ἠλικιωμένον πατέρα του, ποδιζόμενος εἰς τὸ χροαταράκι καὶ στηρίζοντας εἰς τὸ χέρι του τὸ κάτασπρο κεφάλι, ἤσυχον εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐκοιμώτου. Σταματαίνει ἐμπρὸς του ὁ Μυρτίλος, μετὰ χέρια σταυρωμένα εἰς τὸ στήθος, θωρῶντας τὸν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ δύναται νὰ βγάλῃ τὰ μάτια ἀπὸ πανοῦ του· τὰ σηκόνει ὕστερα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κληματαριάς εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ ξαναρρίχνοντάς τα πάλαι εἰς τὸν πατέρα του γιομάτα δάκρυα ἀπὸ χαρὰ, γλυκὰ ἀναστενάζοντας λέει:

ὦ εὖ, ποῦ πρῶτον, ὕστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ, λατρεύω, πατέρα ἀγαπημένε, πόσο γλυκὰ ἀναπαύεσαι! ὦ πόσο ἡσυχός εἶναι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ὁ ὕπνος! Μὲ πόδια τρεμύμενα θὰ ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν κακοικία, γὰρ νὰ κάμῃς τὴν δέσπῃ σου εἰς τὸ Θεὸ καὶ νὰ χαρῆς εἰς ταῖς ὁμορφιαῖς τῆς μαγεμένης νύκτας, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐδέσσουν γλυκὸς ὕπνος ὁ ἐπῆρε. Γιὰ ἴμένα, ὦ καλὲ μου πατέρα,

θά ἐπαρακαλοῦσαι· ὡ πόσο, πόσο εὐτυχισμένοι εἶμαι ἐγώ! Ἄκουε ὁ Θεὸς τῆ δεξιῆ μου· γιατί, πῶς θά ἦταν προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνου ἡ κατοικία μας, τρογυρισμένη ἀπὸ πυκνά δένδρα κλωνίγυρτα ἀπὸ τὸν καρπὸ, καὶ πῶς θά ἐκατεβαίνε ἡ χάρι του εἰς τὸ κοπάδι μας καὶ ἔς τὰ σπαρτὰ τῶν λιβαδιῶν μας; Ὅταν, εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς κόπους μου γιὰ νὰ δώσω μικρὴ ἀνάπαυσι εἰς τὰ γεράματά σου, δακρύζεις ἀπὸ χαρὰ καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια σου ἔς τὸν οὐρανὸν, χαρούμενος μὴ δίνης, πατέρα, τὴν εὐχὴ σου, χτυπάει τότες ἀπ' ἀναγάλιασι ἡ καρδιά μου, ὦ πατέρα, καὶ ποτάμι ἀπὸ δάκρυα χύνουν τὰ μάτια μου. Τὴν ἀγκαλιά μου σήμερ ἀφήνοντας καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ καλύδι γιὰ νὰ πυρωθῆς ἔς ταῖς ἀχτίναις τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, σὲ εἶδα μὲ προσοχὴν νὰ κυττάζης τὸ κοπάδι μας, πῶδ χροοπηδώντας ἐδουλοῦσε ἔς τὰ γορταράκια, τὰ δένδρα ἀπὸ καρποῦ φορτωμένα καὶ τὰ γεννήματα πῶδ τρογύρου εἰς τὰ λιβάδια ἐκυματοῦσαν. Τὰ μαλλιά μου, ἔλεγες, εἰς τὴν χαρὰ ἀσπρίσανε. Ὡ ἐσεῖς, κάμποι ἀγαπημένοι, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ! «Τὰ μάτια μου θαμπωμένα δὲ θά ἔμπορέσουν γιὰ πολὺν καιρὸν νὰ χαίρωνται εἰς τὴν θωριά σας καὶ γλήγορα μέλλει νὰ σᾶς ἀφήσω γι' ἄλλους κάμπους πλέον εὐτυχισμένους.» Ὡ πατέρα, ἀκριθέ μου φίλε γρηγόρα μέλλεται νὰ σὲ στερευτῶ; Τρομερὸς στοχασμὸς! Θὰ ὑψώσω τότες τὸ μνήμα σου, ὦ σὶ μένα! καὶ σαις φοραῖς λάμψη γιὰ μὲ ἡ εὐτυχισμένη μέρα πῶδ θά ἔμπορέσω νὰ δώκω βοήθεια εἰς κάνα δυστυχισμένον, ἀνηθα καὶ γάλα θά σκορπιζῶ ἔς τὸν τάφο σου.

Ἐσώπασε ὁ Μυρτίλος καὶ μὲ μάτια δακρυζόμενα ἐξανακύτταζε τὸν καλὸν γέροντα. Πῶσα ἤσυχια ἀναπαύεται καὶ πόσο γλυκὰ χαμογελάει ἔς τὸν ὕπνο! Ἡ βέβαια τὰ καλὰ ἔργα του φανερώνονται εἰς τὰ ὄνειρά του καὶ λάμπει εἰς τὸ προσωπὸν του ἡ χαρὰ τῆς ἀγαθῆς του ψυχῆς. Μὲ τὴν γλυκειὰ του λάμψιν τὸ φεγγάρι φωτίζει τὸ καραπλὸ κεφάλι καὶ τ' ἄγουρᾶ του γένεια! Ἄ! μὴ σὲ βλάψῃ, πατέρα, ἡ ψυχρὴ αἴρα καὶ ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας! Αὐτὰ λέγοντας τόνε φιλεῖ ἔς τὸ μέτωπον γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ μὲ γλυκοσύνη, καὶ μαζὶ του τὸν ἐμβάζει εἰς τὸ καλύδι γιὰ νὰ χαρῆ, ἀπάνου εἰσὲ μαλακαῖς προδιαῖς ὕπνον πλέον ἀναπαυτικόν.

ABEΛ*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΕΘΩΝ

(ἐκ τοῦ λατινικοῦ)

Γ'

Ἀπόκτα γνώσεις καὶ μὴ παῦε μανθάνων· διότι ἀνευ παιδείας ὁ βίος ἐστὶν εἰκὼν θανάτου.

Ζῆθι προσκηνόντως καὶ μὴ φρόντιζε τῶν λόγων τῶν κακοβούλων· μήπως τῆς αὐτεξουσίας ἡμῶν ἐστὶν τὸ τῶν ἄλλων βούλημα τοῦ λαλεῖν;

* Εἰς τὸ ἐν τῷ ἀριθ. 1 τοῦ ἡμ. περιόδ. δημοσιευθὲν εἰδύλλιον κατὰ λάθος ἐγράφη εἰς τὸν τελευταῖον στίχον ἀντὶ φ λ ἰ - φ λ ἰ σ μ α τῶν δένδρων φ λ ο ἰ σ β ἰ σ μ α.

Διάφυγε τὴν ὀκνηρίαν τὴν φέρουσαν ἐν τῷ βίῳ βλαβερμίαν, ἐπειδὴ, σχολάζοντος τοῦ πνεύματος, ἀναλίσκεται τὸ σῶμα ἐκ τῆς ἀργίας.

Τὰς τῶν ἀλλοτρίων πράξεις καὶ λέξεις μὴ καταγέλα, ὅπως μὴ τοῖς ἄλλοις ἦς παράδειγμα, καὶ τότε γέλωι τῶν ἄλλων καὶ σὺ γίγνεσαι.

Γῆρα ὑπερμέτρῳ συνεχόμενος καὶ πλούσιος ἐν τοῖς μάλστα ὧν, διάγε μεγαλοπρεπῶς τὸν βίον καὶ πρὸς τοὺς φίλους ἔσο μεγαλόδωρος.

Δέσποτα, μὴ ὀλιγῶρει τῶν τοῦ δούλου χρησίμων σου βουλῶν· ἐπειδὴ προσήκον ἡ νὰ σεβασθῆ ἡ ἐκάστου γνώμη.

Ὅτι πρέπει νὰ κλυοθήσῃς ἢ νὰ διαφύγῃς, δίωκε τὰ ἔχν τῶν πολλῶν· ὁ βίος τῶν ἄλλων ἐστὶν ἡμῖν διδάσκαλος.

Γινώσκων κακόν τι μὴ στέρξης αὐτὸ σιγῇ, ὅπως μὴ φανῆς, ὅτι τοῖς πονηροῖς συμμερίζεσαι σιγῶν.

Ἐν συμπόσιῳ εὐρισκόμενος ὀμίλει μετρίως, ὅπως μὴ ἐκλάβωσί σε ὡς φαυλόδιον, ἐπιθυμῶν νὰ κολαύσῃς ὀνόματος χρηστοῦθους.

Οὐτῶ μεταχειρίζου τὰ κέρδη, ὥστε μὴ φανῆς ἀφειδῆς. Ὁ καταδαπανῶν τὰ ἴδια ζητεῖ τ' ἀλλότρια εἰς πάσαν ἀπορίαν ἐρχόμενος.

Τῇ αὐτῇ εὐσεβείᾳ ἀγάπα τοὺς φιλοστόργους γονεῖς καὶ μὴ προϋξενήσης λύπην εἰς τὴν μητέρα, βουλόμενος προσελκύσαι τὴν τῶν γονέων εὐνοίαν.

Ἀπρονόητος ὢν καὶ ὀδηγὸν τὸ λογικόν μὴ ἔχων τὴν τύχην μὴ εἴπῃς τυφλῆν, ἥ τις κατ' οἶδεν πταίει.

Χρημάτων εὐπορῶν εἰς μνήμην ἄγε νὰ ἐπιμελήσῃς τοῦ σώματος· ὁ ἀσθενὴς πολυάργυρος κύριός ἐστι τῶν χρημάτων οὐχὶ ὅμως καὶ αὐτοῦ.

Δαπάνη τὰ πλούτη, καὶ διάφυγε τὸ νόμα τοῦ φυλαργύρου. Τί ὠφελεῖ σε ὁ πλοῦτος ὅταν πτωχῶν βίον ἀείποτε ζῆς;

Ἐπιθυμεῖς νὰ κολαύσῃς βιῶν τῆς φήμης τιμίου; διάφυγε τὰς ἡδονὰς, αἱ βλάπτουσι τὴν ψυχὴν.

Μάθε παρὰ τῶν παιδείας ἀληθῶς τετυχηκότων καὶ δίδαξε τοὺς μὴ εἰδῶτας, διότι πρέπει νὰ ἐπεκτείνωνται τὰ γαθά.

Ἐπὶ ταῖς εὐθυμίαις φοβοῦ τὴν δυστυχίαν. Διὰ μνήμης φέρε νὰ ἐλπίζῃς μᾶλλον ἐκ τῶν δυστυχιῶν.

Μὴ αἰσχύνου νὰ μαθῆς ὅ,τι ἀγνοεῖς· τὸ γινώσκειν τι ἐπαινετέον, αἰσχύνῃ δὲ μόνον τὸ ἀγνοεῖν.

Μέμνησο νὰ διαφεύγῃς τοὺς τε πρᾶγους καὶ σιγαλοὺς, ἐπειδὴ ἐν γαληνῶντι ποταμῷ ἴσως κρύπτεται φοβερόν κῦμα.

Ἐπιτιμητῆς τῷ ἀπὸ πολλοῦ φίλῳ μὴ ἔσο. ἂν οὗτος μετέβαλε τρόπον, μέμνησο τὰς πρώτας ὑπηρεσίας.

Λυποῦ τὸν ἀπροσδόκητον θάνατον τῶν πονηρῶν ἀποθηνώσκουσιν οὕτω καὶ οἱ ἀγαθοὶ ὧν ὁ βίος ἦν ἀνευ ἀνοσίαν ἔργων.

Καὶ πολυμαθῆς ὢν μάθε ὅμως ἔτι πολλὰ, ἵνα διδαχθῆς ὅ,τι ἀγνοεῖς.

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ.